14/11/2026

Καθαρά κίνητρα και σαφής σκοπός

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μαρωνείας και Κομοτηνής

Το γραπτό της κήρυγμα για την Κυριακή Η’ Λουκά, 15 Νοεμβρίου 2026, εξέδωσε η Ιερά Μητρόπολη Μαρωνείας και Κομοτηνής, στο οποίο ερμηνεύει το βαθύτερο νόημα της παραβολής του Καλού Σαμαρείτη.

Αναλυτικά το κήρυγμα:

Ἕνας νεαρός πού προβάλλεται ὡς ἑρμηνευτής τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου δίνει τήν ἀφορμή γιά τή σημερινή παραβολή τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτη. Ἐπιθυμῶντας νά παρασύρει τόν Χριστό σέ ἀντιφάσεις, θέτει μέ ἐξωτερικό σεβασμό κάποιες ἐρωτήσεις. Ὅταν μέ ἀντερωτήσεις ὁ Χριστός τόν ἀναγκάζει νά ἀπαντήσει μόνος του, ἀποκαλύπτεται ὅτι δέν ρωτοῦσε ἀπό γνήσιο ἐνδιαφέρον, ἀλλά μέ ὑποβολιμαία σκοπιμότητα.

Τήν εὐκαιρία αὐτή τῆς ἀνθρώπινης κακοπιστίας χρησιμοποιεῖ ὁ Χριστός καί ἀναφέρει τή σημερινή παραβολή, κατά τὴν ὁποία ἕνας ταξιδιώτης κατεβαίνει ἀπό τήν Ἰερουσαλήμ στήν Ἰεριχώ καὶ πέφτει στά χέρια ληστῶν, οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ τόν καταλήστεψαν, τόν κακομεταχειρίστηκαν, τόν γέμισαν πληγές καί τόν παράτησαν

μισοπεθαμένο. Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἀναγνωρίζουν στόν καταπληγωμένο καί μισοπεθαμένο ταξιδιώτη σύνολη τήν ἀνθρωπότητα, ἡ ὁποία πέφτοντας θύμα τοῦ διαβόλου, κατέβηκε ἀπό τόν Παράδεισο τῆς τρυφῆς, στήν ἀρένα τῆς παρούσας ζωῆς, καταληστεμένη ἀπό τήν πρώτη ὁμορφιά τοῦ καλοῦ λίαν δημιουργήματος τοῦ Θεοῦ, καταπληγωμένη ἀπό τή φθορά καί τόν θάνατο καί μισοπεθαμένη ἀπό τήν πνευματική κυριαρχία τῆς ἁμαρτίας.

Καθώς κείτεται ἀνήμπορος ὁ ταξιδιώτης, ἀκούει βήματα καί βλέπει νά πλησιάζουν πρῶτα ἕνας Ἱερέας καί μετά ἕνας Λευίτης, πνευματικοί ἡγέτες τοῦ Ἰσραήλ, οἱ ὁποῖοι ὅμως, συμπεριφέρονται ἀκριβῶς τό ἴδιο. Πλησιάζουν, βλέπουν καί ἀπομακρύνονται χωρίς νά βοηθοῦν. Γιά τούς ἀκροατές τῆς παραβολῆς, ἡ συμπεριφορά τοῦ νομικοῦ Ἱερέα καί τοῦ Λευίτη ἦταν ἡ ἀναμενόμενη. Οἱ μωσαϊκές διατάξεις ἀπαγόρευαν στόν καθένα γενικά, ἰδίως ὅμως σέ ὑπηρέτη τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος, ν’ ἀκουμπήσουν πτῶμα καθώς μετά θεωροῦνταν «ἀκάθαρτοι», ἐνώ ἔπρεπε καί νά τελέσουν θυσία ἐξιλασμοῦ γιά νά καθαρισθοῦν. Μέ πόση ἄνεση ἡ τυπολατρία καί ἡ ἐκνομίκευση ὅταν κυριαρχοῦν ἀναιροῦν τόν θεόσδοτο νόμο τῆς ἀγάπης, καί νομιμοποιοῦν τή σκληρότητα.

Καί ἔρχεται ὁ Σαμαρείτης. Ἀπό αὐτόν ὁ πληγωμένος ταξιδιώτης μοιάζει νά μήν περιμένει τίποτα. Εἶναι ἀλλόφυλος, ἀλλόθρησκος, ἐχθρός. Κι ὅμως, αὐτός σταματᾶ στόν ἐπικίνδυνο τόπο, φροντίζει τόν πληγωμένο καί τόν περιμαζεύει. Οἱ Πατέρες πάλι, στό πρόσωπο τοῦ Σαμαρείτη βλέπουν τόν ἴδιο τόν Χριστό.

Τί κάνει ὁ Σωτήρας μας; Ἐπιχέει στό καταπληγωμένο σῶμα τῆς ἀνθρωπότητας «ἔλαιον καί οἶνον». Στό «ἔλαιον καί τόν οἶνον» βλέπουν οἱ Πατέρες τά Ἱερά Μυστήρια καί τό θεῖο Κήρυγμα, ὡς τά δύο θεοπαράδοτα μέσα πού θεραπεύουν τόν ἄνθρωπο καί τόν ἀποκαθιστοῦν πνευματικά ὑγιῆ.

Ὁ Χριστός μας μεταφέρει τόν ἀσθενή στό πανδοχεῖο, τήν Ἐκκλησία του, ὅπου μέ ἀσφάλεια καί ἄνεση μπορεῖ νά γίνει ἡ ἀποθεραπεία.